

דורי מנור

6 שירים

שני שירי תל אביב

בריטון

ילדותי היתה מוטחת
בין פנות רחוב מיכה.
גמלונית ולא בוטחת
ונדחת היא הוטחה

כמו כדור על פנותיה
של מדרכת האספלט
שחקקתי בה קטע
שם שעוד חרות באלט -

והערב אין שום טעם
להגות בכריטון
את השם הזה שפעם
לא ידעתי עוד לחתם.

סבתא לא היתה בבית,
היא נטלה למעשה
את נפשה באמצע שיט
באגם המהסה

שֶׁל עֵינֵיהָ שֶׁאֶפְלוּ
בְּאֵלֶבּוֹם וּבְחֶטֶף
לֹא דָאִיתִי, כִּי אֶפִּיל הוּא
פְּרִי הַשֶּׁקֶט הַנֶּקֶטֶף.

וְאֶפִּיל הוּא גַם הָעֶרֶב
שֶׁלִּמְדַתִּי בּוֹ לְשָׁחוֹת,
עַל גְּרוֹנֵי מְנַחַת חֶרֶב
הַמֶּסֶד וְהַטְּפָחוֹת

שֶׁל מוֹרְשַׁת מְקַדְשֵׁת,
שֶׁל מוֹסֵד הַמְשַׁפָּחָה,
וְאֲנִי אֵינִי פּוֹגֵשׁ אֶת
הַרְגָּלִים בְּבִרְכָה.

וְקַפִּיצַת הָרֵאשׁ שֶׁל אָבָא
וְהַחֶשֶׁק הָאֵלִים
מִסְגִּירִים לִי שֶׁלֹּהֶבָא,
בְּבִרְכָה שֶׁל הַגְּדוֹלִים,

כְּשֶׁהַכְּלוֹר יִחַדֵּד לְקַפֵּל
בֵּין הַנֶּפֶשׁ לְבָשָׂר,
כֹּל סֶפֶק בְּדָבָר הַנֶּפֶל
שֶׁנוֹלֵד לָהֶם יוֹסֵר,

וְעֵינֵי תְהִיָּה יוֹקֵדֶת
וּמוֹעֵדֶת וּפְרוּצָה -
עֵין יְהוּדִית נוֹרְדֶת
בֵּין בְּגָדֵי הַרְחָצָה.

אָבֵל סָבְתָא לֹא בְּבֵית,
הִיא נִטְלָה לְמַעֲשֵׂה
אֵת נִפְשָׁה בְּאַמְצַע שֵׁיט
בְּאַגַּם הַמְּהַסָּה

שֶׁל עֵינֶיהָ שְׂאֵפְלוֹ
בְּאַלְבוּס וּבְחֻטָּף
לֹא רְאִיתִי, כִּי אֶפִּיל הוּא
פְּרִי הַשֶּׁקֶט הַנִּקְטָף.

וְאֲנִי קוֹפֵץ בְּחֶבֶל
וּבְגוּמֵי וּבְקֵלֶס
וְנוֹסֵעַ בְּרֶכֶבֶל
וְעוֹלָה מִפְּלֶס-מִפְּלֶס

בְּמַגְדֵּל אֵיפֶל וּפִיזָה
לְהוֹכִיחַ לְכַבִּידָה
שֶׁהַחֶרֶב שֶׁהִתִּיזָה
אֵת כְּנַפְיָנוּ בְּלֶדָה

לֹא אֵת הַנִּיחוּחַ מְלָה,
אֲלֵא רַק אֵת הַפְּרִיחָה.
וְאֲנִי דוֹאָה לִי מַעֲלָה
וְצוּפָה מִשְׁמֵי מִיכָה

בְּפֶרָחִים אֲשֶׁר הִנְצוּ,
בְּפֶרָחֵי הַקִּינְתוֹן - - -
וְיודֵעַ שֶׁהֶקֶץ הוּא
לְעַמּוֹד בְּכַרִּיטוֹן.

Mare Nostrum

אוֹשֶׁת הָאֲרֶמֶה הַחֶשֶׁה אֶל הַמַּיִם
אֵינָה אוֹתָהּ אוֹשֶׁה. הַנוֹף אֵינּוּ מְכַר.
יְלָדֵי לֵיסְבוֹן גּוֹלְשִׁים אֶל קֶצֶה הַיַּבְשָׁה עִם
קַרְקוֹשׁ חֲשַׁמְלִיּוֹת בְּמִקּוֹם אֲנָקַת כָּרְפֵר

וְאֵין בַּחוּף דְּכַר שִׁיעֲצִים עֵינַיִם,
וְקֶצֶה הַמְזוּחַ לֹא נוֹשֵׁק לְגִיבְרָלְטֵר,
וּמַחְצִית הַיָּם הִיא מַחְצִית חַיִּי, אִם
אֶצְלֵיחַ לְגִלוֹת בְּרָגַע הַנּוֹתֵר

יְבֻשֶׁת חֲדָשָׁה, אוֹ לְפָחוֹת אֲרֻשֶׁת
שְׁלֹא עֲטִיתִי כְּכֹר בְּמִלְתָּחוֹת הַפֶּחַ
שֶׁל חוּף הַדְּתִיִּים: יְכַלְתִּי אֹז לְרֻשֶׁת

יָמִים וַיְכַשׁוּת וְטָבַע הַפֶּכֶפֶד,
נִגְעַתִי בְּלִי מִשִּׁים בְּכָל צְבָעֵי הַקֶּשֶׁת,
וְסוּף הַהַפְלָגָה אֵינּוּ אֶלָּא נִסְפָּח.

ליסבון, אוגוסט 2004

חורף באנדלוסיה

מְסִיק

משק. צפורים של קרח
גולשות מן ההר במפל
כנפים סוסי וסגל שהעין
שונה באישון משפל.
מחר הן עפות לגרנדה,
ובנו יש חשק סגל
למסק את זיתי הבשר מפנינו,
להיות ערוך עגל.
להיות צמאון מנצח,
להיות שרון מכנף,
לפרש קבורות ירקות ולמתח
בהר הכחל ענף.

כביש קורדובה-גרנדה

29 בדצמבר 2003

שקיעה בגרנדה

שקיעה היא דבר שראיתי שנים
ורק בגרנדה הכנתי:
השמש שוקעת על כל פנים,
ורק יפיה רלונטי.

שמי מרצפן ופטונייה.
העיר שכורת ערפיליה
קוטפת עלי מספר של ירח
שפיה הפטיו בולע.

בשמי ילדותנו היינו עושים
כמוה: בולעים ירח.
היינו תולשים מהשמש ריסים
ופינו היה זורח.

אך בנו הפטיו הלך ונפתח.
אויבנו, שרף בית השחי,
חנק בירק את באר הירח
ועט על פטוניית הלחי.

וכאן, בגרנדה, תלוי בשמים
ירח עם שן מתננדת.
קרניו הן אצות בשלולית השקיעה,
והוא לא יכול לרדת.

שתי סונטות אהבה

המשורר רוצה לכתוב את אישוניו של האהוב

לכתב את אישונִיה, אהובי, לכתב דְּכָר
שְׁאִישׁ לֹא הֶעֱמִיד עֲדוֹן חֶסֶד מִתְקַרֵּב,
לכתב את אישונִיה וְהִשְׁכַּם וְהֶעֱרַב
לְשִׁמְעַת אֶת הַחֶסֶד הַנוֹבֵעַ מִלְּבָר,

לְשִׁמְעַת אֶת הַחֶסֶד הַשׁוֹקֵעַ מִלְּגוֹ,
לכתב את אישונִיה, אהובי. לְלִכְדֵּךְ עֶבֶר.
לְרֹאוֹת אֵיךְ מִתְעַגֵּל בָּהֶם הַדְּפָק: בְּצוּאָר
הַרְחַם שֶׁל עֵינֶיהָ לְהַגִּיעַ אֶל הַלֵּב.

בְּצַל שֶׁל אִישׁוֹנִיהָ אֲנִי נָח מִקְדַּחְתִּי.
הַצַּל שֶׁל אִישׁוֹנִיהָ, אַהוּבִי, הִיָּה לְמַח
הֶעֱצַם שֶׁל הָעֵינַי וְלִנְחַל הַפְּרִטִי

שָׁבוּ אֲנִי רוֹאָה אֵיךְ מִתְגַּבֵּה וְגוֹנַח
נְרָקִיס עֲשׂוּי בְּשׂוֹר שְׁשׁוּב אֵינְנוּ בְּדֹד־מוֹתִי,
וְשׁוּב אֲנִי נִלְפֶתֶת בָּהּ, וְשׁוּב אֲנִי צוֹמַח.

המשורר מונה את איבריו של האהוב

ושוב אני נלפת בך, ושוב אני צומח,
ושוב אני מונה את איבריה ונצמת
לרגע, אף הערב איבריה הם רמ"ט,
ולא חסר דבר בהם, ושוב אני מונה, אף

הפעם לא בפחד: כאופה המקמח
בזרוע בטוחה את הבצק ואת נשמת
הלחם, אני לש את איבריה ונשמט
בכוח לכבשן הזה, ושוב אני מונה, אף

הפעם מהאמצע, מן הפקעת אשר בך
נולדת חבצלת הבשר המתמסרת.
עלה אחר עליה אני בוצע את לבה,

אף היא מעריפה עלי אנקת עלי כותרת.
ובין שס"ה גידיה הצורחים אני נשבע
להיות עם הבשר שלך לזוג ולא לפרט.